

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Η ΚΛΟΠΗ ΤΟΥ ΑΡΡΩΣΤΟΥ

«Ο κ. Κ... είχε προσβληθή κάποτε από εύλογια και προσπαθούσε να ιδρώση σύμφωνα με την συμβουλή των γιατρών. Έξωφρα μπήκε στο δωμάτιό του κάποιος καλοντυμένος άνθρωπος, ο οποίος του είπε σοβαρώτατα :

— Κύριε, μήν κινείσθης σάς παρακαλώ: Ξέρω από τι πάσχετε, ξέρω πώς ή παραμικρή κίνησης μπορεί να σάς κάνει μεγάλο κακό, μπορεί να προκαλέση και το θάνατό σας άκομα. Πήθε μου λυγρόν γόγγυρα που βρισκονται τα κομμάτια σας και τα χρήματά σας, — Τι λές εκεί! Μήπως έχεις την άξια να με γυμνάσης κι εγώ; τι διάβολο, λοιπούδης είσαι;

— Μάλιστα, απήντησε με την μεγαλείτερη πάντα εδγένεια ο καλοντυμένος έπισκεπτής. Λωποδύτης είμαι! Σας εξορκίζω όμως να μη κινήθητε διόλου! Ξέρετε πολύ καλά πόσο επικανδυνη εινε ή αρρώστεια σας!

— Βγήτε έξω ή δάλλωθ θα βάλω τις φωνές!
 — Αν τολμήσετε να κάμειτε αυτό, θ' ανοίξω διάπλάτα το παράθυρο. Ένα φέμα άέρος εινε άρκετό για να σάς στειλή στον άλλο κόσμο!.. Α! να τό ρολόί σας... πολύ ώραία... τα χρήματά σας πού εινε τώρα;

— Αθλίε!
 Ο λωποδύτης έπροχώρησε τότε προς τό παράθυρο, έπροσποιήθη ότι ήταν έτοιμος να τό ανοίξη και εινε πάλι με ύφος έντονότερο:

— Πού εινε τα χρήματά σας; Μιλάτε γρήγορα!
 — Έκει, στο μεσάιο συρτάρι, τού γκαφειου μου, έπιθύρισε ο δυστυχής άσθενής, τρομαγμένος για τί ζωη του.

— Πολύ καλά, είσαστε λογικός. Θα έλυπούμην πολύ άν έπεδεινωνα την κατάστασή σας! Χαίρετε, κύριε, σάς εύχομαι γρήγορα περαστικά! Καί ο εύγενής λωποδύτης άφού έστέκοισεν όλα τα χρήματα, έφυγε με τόν ευγενέστερο πάντοτε τροπο.

λόγγι. 'Αλλά ή άναχώρησι τους έματαιώσων την έκστρατεία πού ειχε σχεδιάσει ο Βύρων ενάντιον της τουρκοκρατουμένης Ναυπάκτου. 'Αλλά ο Ποιητής εύρισκε προτιμώτερη την άπομάκρυνσή τους. Προσερέβηθ μάλιστα να τους δώση και μισθό ένος μηνός, άν έπροθυμολοιούντο να φύγουν άμέσως και να πάνε όπου θέλουν. Την αλλη μέρα έγινε ή κηδεία του δυστυχημένου Γερμανού άξιωματικού. Τον έθαψαν με μεγάλη κομπή, μεταξύ των τάφων του Μαρκου Μπίστοσραη και του στρατηγού Νορμαν. Ο 'Ιταλός ιστορικός γράφει :

«...Οι όπλαρχηγοί των Σουλιωτών έπροσπάθησαν να ρίξουν όλη την ευθύνη του γεγονότος στο Σάσος, τού όποιου ή άπερισκωπία ήταν, πράγματι, άδικαιολόγητη...»

Οι προκροί Μεσολογγίτες άπήγαν όλοι μαζί κι έπεσκέφθησαν τό Βυζωνία. Πρώτα των έρώτησαν για την ύγεια του, έπειτα εξέφρασαν τη λύπη τους για τό θάνατο του Σάσσε, και τέλος έζήτησαν δάνειο άπο τρεις χιλιάδες τάλλαρα χωρίς τα οποία δεν θα μπορούσαν ν' άπαλαυθούν άπο τούς βαρβαρούς αυτούς (δηλ. τούς Σουλιώτες). Ο Βύρων δέχτηκε τα αίτημάτα τους, υπό τόν όρον όμως να φροντίσουν όστε οι Σουλιώτες να φύγουν πραγματικά άπο τό Μεσολογγί.

Την ίδια μέρα ο Ποιητής έβγήκε σέ περίπατο έφιππος. Φαινότανε πολύ στενοχωρημένος, μελαγχολικός. Στο δρομο έλεγε στον κόμητα Γκάμπια, πού τον συνανθευ, έπισής έφιππος :

— Τώρα πια άρχίζω να πιστεύω ότι τίποτα άλλο δεν έκανα, παρά να χάσω τόν καρο μου, τα χρήματά μου, την ύπομνή μου και την ύγεια μου. Σ' αυτά όμως ήμουν προετοιμασμένος. Ήξερα ότι τα πράματα δεν θα ήταν ρόδινα, και ότι ώφειλα να περιμένο ν' άπανήθω και δολιότητες και συκοφαντίες και άχαριστίες.

«Ο 'Ιταλός φίλος του τόν παρεκίνησε να ταξειδεύση στάς Αθήνας για την ύγεια του και για νά ξεσκάση λίγο. 'Αλλά' ο Βύρων απήντησε :

— Όχι! Όχι! Όστε και θά μ' άφήσουν ήσυχο. Έπειτα έγώ δεν ήθεα στην Έλλάδα για να βρω την ήσυχία μου. Όστε άπογοητεύθηκα, ούτε έχασα τό θάρος μου. Θα μείνω εδώ να φέρω σέ τέλος τό μεγάλο σκοπό της ζωής μου!..

Κ' έμεινε...
 Μά ο θάνατος τόν έραξε πρόωγα, άλλόμονο!..»

ΣΙΔΙΑ ΔΥΟ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τά άλογα των ίπποδρομιών

Η ίπποδρομία, καθώς και τά άλογα πού μετέχουν σ'αυτές, έχουν την ιστορία τους, άρκετά ενδιαφεροσαν μάλιστα.

Η πρώτες ίπποδρομίες διεξήχθησαν στην Άγγλιαν έπί της βασιλείας του 'Ιακωβού του Ιου.

Τά βραβεία πού έμοιράζοντο τότε στους νικητάς, ήταν στην άρχη ένα κουδούνι ξυλινο, γαυρισμένο με άνθη. Τό κουδούνι αυτό κατσκευάζετο άργότερα άπο άσημ και έπειτα άπο χρυσάφι.

Σήμερα ως γνωστόν, τά βραβεία εινε χρηματικά. Τα καλύτερα άλογα ίπποδρομιών εινε τά καθαρού άγγλικού αίματος. Τά άλογα αυτά εινε και εύθινα άπόγονοι τριών έπιβητορων Άνατολικής καταγωγής, πού εισηχθησαν στην Άγγλια προς τό τέλος του δεκατου έβδομου και τις άρχές του δεκατου όγδοου αιώνας.

Τά άρχαία των Άγγλικών ίπποδρομιών, τά όποια τηροούνται άνελλιπώς έκτοτε, μάς δεισσαν τά όνομάτα τους. 'Μνομαζοντο λοιπον «Μπουσφλο—Τούρκ», «Νταρλεν—Άραβίον» και 'Γκυντοφλιν—Μάρμπλ».

Οι έπιβήτορες αυτοί, διεσταυρώθησαν με φορβάδες Άραβικές, Τουρκικές ή Βερβυρικές, έπιμελώς διαλεγμένες και έγιναν οι ιδρυται της ράτσας των ίππων ίπποδρομιών.

Τό κάρνισμα στον κινηματογράφο

Στό Παρίσι γίνεται μεγάλη συζητησις στον τυπο περι τού άν πρέπει να έπιτρεπεται στους κινηματογράφους τό κελνισμα ή όχι. Το «Ψυχικω», το «Πι Πιριζιεν» και ή «Κομεντι» ανοιξαν τις στήλες τους στους άναγνωστάς των, οι όλοιοι έχουν διαφρασή σε δυο στρατοπέδα. Άλλοι θέλουν να απαγορευθή το κελνισμα και άλλοι να ειντραφή.

Η μεγάλη όμως πλειονότης κηρύσσειται υπέρ του κελνισματος. 'Μς τόσο, απο ίατρική άποψη, όπως γράφει διακεκριμένος έπιστήμων στο «Ψυχικω», δέν εμφειλε να έπιτρεπεται το κελνισμα στους κινηματογράφους, όλου σε τόσο περιορισμένο χωρο, κλειστό, συγκεντρωνονται και εκατοντάδες κάποιε δε και κελια χιλιάδες ό θεαται. Η άτριμοφια συνεπός δηλητηριάζεται σε πολύ μεγάλο βαθμό και οι άνθρωποι πού μενουν εκεί μεσα δυο-τρεις ώρες, αναπνεουν μικροφια.

Μερικοί έπρετειναν να ειντραπούν μόνον τά σιγαρέττα και να απαγορευθούν τα τσιμπουκιά, πού συνηθίζονται ιδιαίτερως στην Γαλλια και άκομη περισσότερο στην Άγγλια. Φαινεται όμως, ότι με όλες αυτές τις συζητησις, να εξακολουθήσουν οι ιδιοκτηται των κινηματογραφων να έπιτρεπουν το κελνισμα, άπο φόβο μήπως οι θεαται πανουν να πληγωθούν στα σινεμα.

Τό «φρούριο της Γκάμφφας»

Η μικρότερη φρουρά πού υπάρχει στον κόσμο, εινε ή φρουρά τού φρουριου Μιλαντινιθ, δηλαδή σε πιστη μεταφραση, η φρουρα «του φρουριου της Γκάμφφας». Ιουσι ή περιεργή ιστορία του φρουριου αυτού :

Στόν πόλεμο τού 1812 μεταξύ Άγγλιας και Άμερικης, οι Άμερικανοι έπειθ έφοβήοντο έπίθεσις εκ μέρους των Άγγλων, έκτισαν ένα στερεώτατο φρούριο στην έσοδο της λιμνης Τσιμπλιαν.

Τό έργον αυτό έστούχισεν πλέον τών 600 χιλιασων δολλαριων. 'Αλλοίμονο, όμως!... Όταν οι μηχανικοί ήσαν έτοιμοι να τό παραδώσουν στην Άμερικανική Κυβερνησι, βεβηλώθησαν πώς ειχε γίνει λάθος και ότι το νησι πού ειχε οχυρωθή δεν ήταν έδαφος Άμερικανικόν άλλα Καναδικόν.

Μακρότατες διαπραγματευσίες έπηκολούθησαν μεταξύ των Ηνωμενων Πολιτιών και τού Καναδά. Έπί τελους άπεφασίσθη να μείνη Άμερικανικό το νησι πού ειχε καταληφθή κατά λάθος άπο τούς Άμερικανούς, υπό τόν όρον ήτοι όμως όρον να άφοπλισθή και ή φρουρά του να περιορισθή σ' ένα μόνον άνδρα.

Πέρασαν άπο τότε έκατόν και πλέον χρονια. Σήμερα άκόμη ο μόνος φρουρός τού «φρουριου της Γκάμφφας» εινε ένας άπόστρατος δεσπανής, πού έχει ως μόνη δουλειά να σηκώνη κάθε πρωί την Άμερικανική σημαία και να την καταβάζη κάθε βράδυ!..»